

Sztárok Párizs mocskában - Les Misérables (A nyomorultak)

2013 január 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A király beszédét jegyz? Tom Hooper musicalfilmje, a Les Misérables (A nyomorultak) lelket szaggató alkotás, de azért hagy kivetnivalót maga után.

A napóleoni háborúkat követő nyugtalan évtizedekben játszódó Les Misérables-t (A nyomorultak) Victor Hugo nyomán Claude-Michel Schönberg zeneszerző és Alain Boubil szövegíró dolgozta fel még 1978-ban musicalként. Az ősbemutatót 1985. október 8-án tartották a Barbicanben Cameron Mackintosh és a Royal Shakespeare Company együttesének köszönhetően. A darabot azóta több mint 60 millióan látták már, a világ 42 országában 21 nyelven játsszák, és a mai napig sorra dönti a bevételi rekordokat. A színházi produkciók során az énekeseknek kemény feltételeknek kell megfelelniük, a december vége óta futó film esetében, azonban a bevétel nagyobb hívószó volt, mint a minőség.

A musicalból most az a Tom Hooper készített monumentális mozifilm, aki tévés rendezőként indult, de aztán A király beszédével az összes főbb díjat besöpörte a 2011-es Oscar-átadáson. A film megszületésénél persze ott bábáskodott Cameron Mackintosh, a színpadi változat jogtulajdonosa és producere is. Claude-Michel Schönberg áthangszerelte, lerövidítette saját zenéjét, ez leginkább Javert egyik főáriájánál, a Csillagoknál szemben, a dal azonban veszített karakánóságából és túlon túl lírai színezetet kapott. A film legnagyobb különlegessége, hogy Hooper ragaszkodott hozzá, a dalokat élőben vegyék fel: egyetlen zongorista kísérte a színészeket, akik egy elrejtett fülhallgatón keresztül hallották a billentyűst, a zenekari kíséretet később vágták alá.

Az egyértelmű, hogy maratoni hosszúsága nem tesz jót a filmnek, az első óra után elfáradnak a jelenetek, és ez sajnos nagyban a két férfi főszereplő színészi játékának az eredménye. Pedig Hollywood legnagyobbjait kérték fel a főszerepekre: Tom Hooper olyan színészeket rendezhetett, mint Hugh Jackman (Jean Valjean), Russell Crowe (Javert), mellettük ott van Helena Bonham Carter (Madame Thénardier), Anne Hathaway (Fantine), Sacha Baron Cohen (Thénardier) és Eddie Redmayne (Marius).

Jean Valjean és Javert két nagy formátumú figura, mindketten egyaránt magukban hordozzák a jót és rosszat, egymással és saját démonjaikkal vívnak harcot, hogy megváltástörténetüket beteljesítsék. Mindkét figura erőteljes színészt követel meg, de sajnos most egyikük sem tudott megbirkózni a neki szánt feladattal. Javert az eredeti elképzelés szerint Paul Bettany lett volna, de hát, ugye, vele nehezebb lett volna eladni egy ilyen volumenű alkotást. Russell Crowe azonban sem játékban, sem hangilag nem ér fel Javert szerepéhez. Játékából hiányzik a düh, a keménység, a hatalmi erő, Crowe Javert-je egy középszerű figurává válik. Hugh Jackman – aki eredetileg musicalszínészként kezdte a pályát – is keményen küszködött a szerepével, ő sem talált utat Jean Valjeanhoz. Az egykori rab, majd példás életet élő polgármester nála felszínes, sokszor esetlen maradt, és egymás elleni háborújuk is súlytalan lesz. Jackman bár hangtechnikailag rendben teljesítette a szerepet, (Crowe-ról sajnos még

ez sem mondható el), de mindkettőjük színészi viaskodása egyértelműen a hangyi bizonytalanságból fakad, pedig egy musicalfilm esetében ez, valljuk be, nem elhanyagolható tényező. Jackman ugyan Oscar-várományos, de jelölése azért megosztja a véleményeket. Sőt kapott még egy ráadás számot is, a Suddenly azonban nem tesz hozzá semmit a filmhez.

Hozzájuk képest kimagasló volt a forradalmárok közül az Enjolreast alakító Aaron Tveit éneke vagy az a katona, aki támadást indított a forradalmárok barikádja ellen. Nem is csoda: azt a két mondatot nem más, mint az a Hadley Fraser énekelhette, aki Javert alakítja a West Enden. És ha már itt tartunk: feltűnik a filmben püspökként Colm Wilkinson is, a musicalek írója, a West Enden és a Broadwayn több százszor játszhatta el Jean Valjean szerepét.

A férfi főszereplők rossz választásával szemben a két főbb női szerepre azonban két csodás színésznőt kértek fel. Anne Hathaway torokszorító alakítása Fantine-ként nem csoda, hogy Oscar-jelölést hozott a fiatal színésznőnek. Hathaway ugyan csak a film elején látható, mégis fájdalmát a film végig magával cipeli a néző. Az Eponine-t alakító Samantha Barks pedig a musical rajongóinak már ismert lehet, hiszen ő alakította a 25. évfordulós nagy koncerten a magányos, viszonzatlan szerelemmel szenvedő csavargót. Amanda Seyfried Cosette-ként és Eddie Redmayne Mariusként mindketten vérszegények, ellenpontjuk a Thénardier házaspárt alakító Helena Bonham-Carter és Sacha Baron Cohen, akik poentírozott, magával ragadó játékkal fellazítják a nyers, nyomasztó jeleneteket. Mert A nyomorultak közel három órán keresztül a mocsok legmélyebb bugyraiba viszi el a nézőjét. Monumentalitása ellenére mégis emberléptékű marad a történet Hooper felfogásában, a zavarba ejtő közelség révén pedig új értelmet nyert a musicalfilm műfaja.

(Les Misérables. Színes, feliratos, angol zenés dráma, 160 perc, 2012. Rendező: Tom Hooper. Forgalmazó: UIP-Dunafilm)

mno.hu - son

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
